

ELLE MARR

POHŘBENÉ LŽI

NARODILA JSEM SE V ZAJETÍ...

Pohřbené lži

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Elle Marr

Pohřbené lži – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ELLE MARR

POHŘBENÉ
LŽI

2022

Pro Cadena, který proměnil můj černobílý svět v barevný.

*Nevyjadřené pocity nikdy nezemřou.
Jsou pohřbené zaživa a později se objeví
v mnohem horší podobě.*

Sigmund Freud

*Pluj, pluj, loďkou pluj
Klidně dolů proudem
Zvesela, jen zvesela
Vždyť život je jak sen*

Jedna

Tajemství nikdy nezůstanou skrytá příliš dlouho. Už jen fotografie to nedovolí. Spoušť fotoaparátu zachytí okamžiky, které by jinak zmizely bez povšimnutí – jako ta fotka osamělé židovské ženy unikající před izraelskou armádou těsně před tím, než ji téměř ušlapali k smrti. Nebo obrázek muže, který vyskočil z okna Světového obchodního centra. Když budete mačkat spoušť dost dlouho a na správném místě, můžete odhalit v podstatě cokoliv. Můžete to zdokumentovat a zaznamenat navždy.

V mém případě to trvalo jen sedm let, než jsem se objevila na scéně. Fotky, na kterých se třesu zabalená v otřepané dece a příliš malých botách, se objevily ve všech novinách. Pak na internetu – vlasy umyté, ale celé zcuchané, protože jsem se zrovna probudila, oči vytřeštěné jako divoké zvíře, ke kterým nás pak mnozí v titulcích připodobňovali. Narodila jsem se v zajetí, aniž by o tom tušili naši sousedé, kteří pak v rozhovoru uvedli, že máme ten nejkrásnější trávník v celé ulici.

Tajemství si vždy najdou cestu na světlo. Ale když se to stane, pocit hanby zůstává, podobně jako zápach zkaženého masa. Dokonce i po nějakých dvaceti letech.

Shrnu si pramínek vlasů, který se uvolnil z nedbalého drdolu. Zelené pinie v dálce se vlní v jemném vánku a vytvářejí přírodní předěl mezi portlandskými bytovými domy a předměstím za kopcem. Stromy byly tím prvním, čeho jsem si všimla, když jsem

se sem před dvěma týdny přistěhovala ze suché pouštní roviny Oregonu.

„Claire?“ Ve vstupních dveřích budovy *Portland Postu* postavené z bílých cihel stojí žena s krátkými kudrnatými vlasy. „Jste Claire Louová?“

Přistoupím blíž, jako bych na tohle jméno slyšela odjakživa. Zkřížím prsty na ruce – tentokrát by má tajemství mohla zůstat skryta trochu déle. „Ano, ahoj.“ Claire je moje prostřední jméno a příjmení jsem si změnila podle rodného příjmení mé babičky, jakmile mi bylo osmnáct.

Spáleniny od cigarety, které jsem si způsobila, když jsem se v pubertě neúspěšně snažila získat nad sebou kontrolu, vykuňují zpod povytaženého rukávu. Přitisknu si předloktí k levému boku, aby si jich ta žena nevšimla. Podáme si ruce. Červenou rtěnku zvýrazňují linky ohraničující její rty. „Mockrát děkuji, že jste zareagovala tak rychle a můžete nám pomoci, Claire. Náš fotograf má tento víkend volno a nikdo se nenamáhal, aby za něj zajistil náhradu. Jsem Pauline, šéfredaktorka. Včera jsme spolu mluvily po telefonu.“

Vede mě prázdnou vstupní halou do dalších dveří. Místnost je plná pracovních stolů v pevných kójích a vzadu u zdi jsou vidět dvě kanceláře a schodiště. Pauline zamíří do jedné z nich. Zasune se do křesla za jednoduchým běžovým laminátovým stolem a pokyne směrem k polstrovaným židličkám stojícím před ním.

„Půjdu rovnou k věci. Jsme zavalení různými místními akcemi a vy máte oko pro široké záběry. Práce, kterou jste odvedla pro Firenze Winery v Newbergu, byla moc dobrá. Myslíte, že byste mohla zvládnout nafotit na zítřejším průvodu Rose City Parade tyhle záběry?“ Podá mi list papíru.

Přikývnu a projdu si seznam toho, co by rádi získali. Pauline mezitím pokračuje o novinářském stylu, který redakční tým preferuje, a mně se začíná stahovat žaludek.

Dostat práci v *Portland Postu* je skutečná výhra. Vím to. Ale hned jak jsem odepsala na jejich inzerát poptávající fotografie,

který jsem našla na jednom významném webu pro lidi pracující na volné noze, ucítila jsem, jak mě zebou chodidla. Pauline musela být fakt v překerní situaci, protože mi odepsala už hodinu poté a ignorovala fakt, že mi v portfoliu chybí živé akce. Můj vnitřní hlas mne neustále utvrzoval v tom, že nejsem dost dobrá, že tyhle profíky určitě zklamou a spálím si tak potenciální most k lepší práci – ale nakonec jsem nechala zvítězit optimismus. Kdybych dokázala navázat dobrý vztah s novinami, jako je *Portland Post*, a získat tak stabilní příjem, mohla bych přestat v Costco slídit po vzorcích zdarma s propadlou členskou průkazkou, kterou jsem našla za domem.

Pauline se opře do křesla a dlaně položí na stůl. Na řadě jsou peníze. Vždycky poznám, když mě chce někdo vzít na hůl. „Když uvážíme vaše omezené zkušenosti s tímto typem akcí, mohu vám nabídnout dolar za fotku, bez ohledu na to, kolik jich od vás koupíme. Je to tak v pořádku?“

„Já... obvykle pracuji za výrazně...“

Pauline spráskne ruce. „V tuto chvíli nemůžeme dělat víc. Na inzerát odpovědělo více fotografů. Pokud si to chcete promyslet, můžu si mezitím sjednat další schůzku...“

„Ne, to je v pořádku. Beru to.“ Křečovitě se usměju a pak poskládám papír se seznamem záběrů. Dolar za kus je o tolik méně, než v co jsem doufala, zejména když si vzpomenu na zlostný výraz, kterým mě dnes ráno počastoval správce domu, když jsem odcházela z bytu. Pokusil se ze mě dostat chybějících 200 dolarů na kauci. Slíbila jsem mu, že to zamáznu hned, jak si půjčím od sestry – o čemž Jenessa nemá ani potuchy. Po téhle schůzce jdem na kafe, jenže ona si myslí, že je to proto, že jsme se spoustu let neviděly a máme si toho tolik co říct.

Pauline mě doprovodí ke vstupním dveřím. Po cestě mjíme zaprášenou mísu s ovocem a já si ze zvyku strčím do kapsy pomeranč. V tu chvíli se na mě zamračí chlap z vedlejší kóje a mě polije horko. Rychle zamířím ven z budovy, aby se snad nepodělo ještě něco dalšího, třeba že by mi Pauline nabídla ještě méně

nebo že by mě ten chlápek poznal – pokud by to vůbec někdo mohl zvládnout, pak jedině novinář.

Vrátím se do svého auta a pomalu projíždím městem. Přemýšlím, co všechno se může při zítřejším focení pokazit. Jen zřídkakdy se v neděli budím takhle brzy, raději si dnes nastavím dva budíky.

Zastavím na červenou a prohlížím si výkladní skříně lemující chodník. Na černé tabuli umístěné před barem inzerují šťastnou hodinku a hned vedle ní sedí ve výklenku vchodu do pivovaru plyšák – černobílý tučňák, který byl koncem devadesátých let a začátkem nového století hvězdou dětské kreslené televizní show. Chybí mu jedno křídlo. Na krku má rudou skvrnu.

Zamrkám a snažím se zaostřit zrak, doufám, že ty detaily, které přece nemohou být skutečné, zmizí. Je tohle...

Auto za mnou zatroubí. Vyrazím na zelenou a zaparkuju u krajnice o půl bloku dál. Natáhnu krk a podívám se za sebe. Rukou šmátrám po zadním sedadle, dokud prsty nenahmátnu široký popruh brašny fotoaparátu.

Vracím se pěšky k pivovaru, před nímž sedí tučňák opřený o cihlovou zeď. Druhé křídlo nikde nevidím a červená skvrna se nápadně podobá rajčatové omáčce – je přesně jako Petey, tučňák, kterého jsem měla jako malá. Na obnažených předloktích mi naskočí husí kůže. Než se nad tím stačím pořádně zamyslet, natáhnu ruku a dotknu se ho. Materiál je hebký, ale místy osahaný. Někdo ho používal. Miloval ho. Zvednu ho ze země a prohlédnu si ho zespu. Na cedulce je fixou napsáno jméno. BARRY.

Zaplaví mě naprosto nelogická vlna úlevy. Není to tentýž plyšák, kterého máma na mou prosbu popadla, když jsme ještě se sestrou utíkaly z Chetova sklepa, a kterého zřejmě policie uskladnila v papírové krabici jako důkazní materiál. Něco na tom tučňákovi usazeném před skleněnými dveřmi pivovaru se zdá být půvabné, ale přesto provokativní. Jako kontrast nevinnosti a dospělosti. Kým jsme byli tenkrát a kým jsme dnes. Kým jsem byla tehdy a jakým uzlíčkem sebenenávisti jsem teď.

Ustoupím zpět k obrubníku. Vezmu do ruky svůj Canon, na který jsem si ušetřila tím, že jsem v posledních třech letech dělala čtyři různé práce souběžně, upravím objektiv o dalších patnáct stupňů, dokud není scéna perfektně osvětlená. Hračka dřepí v rohu výklenku a okno nad ní zdobí nápis: ŽIVÁ HUDBA OD 19 HOD A NALÉVÁME JEN OPRAVDOVÝM BORCŮM! Přepnu na širokoúhlý záběr a zahrnu do něj celý vstup, takže jsou vidět i siluety lidí uvnitř.

Otevřu jedno křídlo prosklených dveří, ozve se zvonkohra a já vejdu do úzké vstupní chodbičky.

Po obou stranách lokálu hlavního prostoru jsou rozmístěny stoly a židle a od stropu visí požární tyč, která je uchycena k točitému kovovému schodišti. Vzduch z klimatizace si pohrává s kupkou papírových ubrousků na barovém pultu. Barman vzhledne. Shrne si z očí schlíplou oponu černých vlasů. „Vítejte ve Velkém požáru. Posadím vás?“

Zavrtím hlavou a místo odpovědi pozvednu fotoaparát. Odpoví mi rozpačitým úsměvem, načež ho někdo odvolá na druhý konec baru. Vyfotím si prostor se stoly. Světlo, které dovnitř proniká úzkými vysokými okny, by se hodilo spíše do kostela – působí uklidňujícím dojmem.

Po několika dalších záběrech si zkontroluji mobil. Do háje. Jenessa mi poslala už dvě zprávy.

Kde jsi?

Přijdeš? Jsem v kavárně.

Při dalším pohledu na tučňáka venku za dveřmi mám najednou pocit, jako bych byla špinavá, jako bych byla zpátky v té přečpané, zaprášené díře, ve které jsem se narodila, a jediné, na co mám chuť, je jít domů a osprchovat se. Proč ve mně pohled na plyšovou hračku vyvolává tak intenzivní pocity? Letos je to dvacet let, co se nám podařilo uprchnout. Asi proto jsem tak přecitlivělá.

Vytukám odpověď:

Promiň, že píšu tak pozdě, ale ten pohovor mi vyšel. Musím se připravit na zítřek. Můžeme se domluvit na jindy?

Požádat mou nejsvětější sestru o půjčku může počkat, až na mě mí démoni nebudou takhle dorážet.

Zvonkohra se rozezní a já vyjdu z pivovaru ven. Za mnou se ozve barmanův hlas: „Buďte tam venku opatrná.“

Příštího rána jsou chodníky plné lidí, kteří se strkají, aby mohli mobilem zachytit pár obrázků procházejícího průvodu. Provoz není v neděli tak hustý jako včera, ale stejně jsem se v těch jednosměrkách v centru ztratila a na místo jsem dorazila později, než jsem chtěla. Kousek chodníku, který jsem si vybojovala, je jen střípkem prostoru, na kterém jsem zvyklá pracovat. Muž vedle mě mi vleze do záběru, opět, ale já odolám pokušení vrazit mu loket do žeber.

„Dravci, do toho!“ zahuláká.

Zvednu foťák a zaměřím se na puberťáčku procházející kolem. Tvář jí lemují mohutné hnědé kudrny rozdělené do dvou copů ozdobených mašlemi. Roztomilý retro styl kontrastuje s jejím vyvinutým poprsím v těsném tričku, které studentky nosí i v tomhle dubnovém nečase. Když se děvče skloní v tanečním pohybu, muž vedle mě hlasitě zatleská. Pozoruju ho koutkem oka; posunuje se směrem k ní, ale jakmile se dívka vzdálí, obrátí se zpět.

Zástup směřjících se středoškoláků v jednotných školních uniformách pochoduje vpřed. Gymnasté metají po asfaltu ohraňčeném zástupy lidí hvězdy, zatímco rodiny a dospělí (z nichž někteří mávají červenými plastovými kelímky už v tuhle brzkou hodinu) křičí pro povzbuzení. Vstoupím do vozovky, postavím se na batoh, ať jsem trochu výš, a vyfotím záběr přijíždějícího

alegorického vozu. Celou jeho korbu pokrývají papírové růže a řidiči zůstal jen úzký průhled čelním sklem. Bílé růže jsou po boku vozu vyskládány do nápisu ROSE CITY.

Kouknu na počítadlo. Tři sta osmdesát šest snímků a to jsem tu teprve od osmi. To není špatné. Pauline by mohla být spokojená, zvládla jsem všechny záběry z jejího seznamu. Z každého tak tučet fotek.

Otočím se zády a lokty se prodírám nadšeným davem, dokud nedojdu k prázdné lavičce. Postavím se na ni a dostanu se o hlavu výš nad linii diváků. Poryv větru od blízké řeky Willamette mi zamotá vlasy na ramenou do černého chumlu a já zvednu foťák. V hledáčku se mihne oranžová, to když muž, který stál prve vedle mě, pokračuje spolu s pochodujícími středoškolačkami dál podél silnice. Přiblížím si záběr a vidím, že to děvče už se neusmívá. Zmáčknu spoušť a zachytím okamžik, kdy se muž sklání, aby dívce lépe viděl na ňadra.

Být fotografem na volné noze má své plusy i mínusy. Snadno zvěčním odporné projevy lidské náture, na které by člověk nejraději zapomněl. Jsou to takové prchavé okamžiky, které by jinak zmizely ze vzpomínek. Ale na druhou stranu, od chvíle, co jsem přestala dělat čišnici v laciných podnicích, pokrývají mé životní náklady portrétní fotografie a záběry krajiny ve vinařských oblastech. Nejdříve v univerzitním městečku pár hodin cesty na jih a teď, poslední dva týdny, tady. Fotoaparát je pro mě takovým bezpečným přístavem. Je to způsob, jak pozorovat svět z odstupu, zejména když má tolik nechtěných obdivovatelů zájem sledovat každý můj krok. Portland je teprve třetí město, ve kterém žiju, ale nájemní smlouvu jsem zrušila už nescetněkrát.

Vždy když jsem si uvědomila následky té hrůzy, do které nás Chet uvrhl, a jak jsou pořád součástí mého života, pěkně jsem se naštvála. Teď mi balíček cigaret v batohu připomíná, že už nejsem Chetovým majetkem, ani majetkem nikoho jiného – už nejsem puberťačka ukrývající se v zamknutém pokoji před dalším z matčiných katatonických období. Mám to pod kontrolou.

Jak se postupně dostávám více na západ, chodníky jsou prázdnější, daleko od řeky a od přehlídky. Má cesta dnes kolem pivovaru, kde jsem včera viděla toho plyšáka, nevede, ale znovu už ho vidět nepotřebuju. Dokážu si vybavit každíčkový detail tučná-kova omšelého výrazu a skvrn na plyši. Když jsem si večer lehla do postele, představovala jsem si okamžik, kdy jsem svého Petyho držela v náručí naposledy, a usínala jsem v slzách, kterým jsem tak úplně nerozuměla.

Když dojdu k autu, někde poblíž se rozječí policejní sirény. Při tom zvuku mi naskočí husí kůže a rychle se snažím odemknout dveře. Fotoaparát v brašně položím na zadní sedadlo, ale pak si všimnu složeného kousku papíru zasunutého pod stěračem. Písmeno *M* je přeškrtnuté a slovo *Claire* je načmárané vedle něj.

Najednou si uvědomím, jak bezstarostně jsem se dneska procházela davem lidí, a pak si ani nezkontrolovala, jestli mě někdo nepozoruje – prostě protože byla neděle ráno.

Sluneční svit ale nepředstavuje žádnou ochranu. Ty nejhorší zločiny se dějí za denního světla.

Vytáhnu papír zpod stěrače. Třesoucíma se rukama jej rozložím. Sirény teď znějí ještě hlasitěji. Tísňivý zvuk. Někde poblíž zašteká pes. Podržím list papíru před očima a cítím, jak se mi potí podpaží.

Ve Velkém požáru zmáčkli spoušť.

Dvacet let. Dvacet piv. Nesou jména lídrů.

Zjistí, koho nejvíce obdivuju, a tu další najdeš jako první.

UVIDÍME SE BRZY, MISSY.

Zakryju si dlaní ústa, abych přidusila výkřik. Pohledem zamířím k autobusové zastávce na protější straně ulice, ale tam není nikdo, kdo by mě sledoval nebo děsil. Ta slova vytištěná na počí-

tači proniknou mou kůží a zaryjí se mi až do morku kostí. Jizvy popálenin na předloktí mě zasvědí.

Prohlížím si list papíru, jestli na něm nejsou nějaké šmouhy, které by mohly obsahovat otisky prstů, abych zjistila, od koho ten vzkaz pochází. Z druhé strany na mě zírám iniciála mého prvního jména – mého skutečného jména – *M*. Někdo ví, kdo jsem. Ví, kde mě najde.

Ví, že letos je to dvacet let od našeho útěku.

Zahledím se do dálky. Strachy se mi roztřesou nohy. Portland měl znamenat nový začátek. Místo, kde bych mohla chvíli zůstat – skrytá uprostřed největšího města Oregonu. Otevřu batoh a šmátrám v něm, dokud prsty nenahmatám celofánový obal cigaret. Sednu si do auta a zasunu klíč do zapalování. Zatlačím palcem na zapalovač ve středovém panelu.

Vyhrnu si rukáv až k bicepsu a počkám, dokud se cívka nerozžhaví do ruda.

Dva

Zaparkuju auto před vydavatelstvím *Portland Post* a zadívám se přes silnici na nákladní auta s potravinami. Okna obou vozidel jsou stále tmavá. Zamířím do budovy. Na vnitřní straně předloktí mě pálí čerstvá spálenina od cigarety, ale vrátilo mě to do reality a opět jsem nad sebou získala kontrolu, byť způsobem, který jsem byla zvyklá pravidelně praktikovat a k němuž jsem se upínala zhruba rok. Ano, upínala. Minulý čas.

Když procházím kanceláři v přízemí, z rádia na stole se ozývá chraplavý žargon policejních dispečerů. Dveře do Pauliny kanceláře se rozletí dokořán. Usměje se na mě, načež vykulí své hnědé oči. „Všechno v pořádku, Claire?“

Ne, nic není v pořádku. Nic není fér, nic nedává smysl, a já nevím, co bych jí na to odpověděla. „Ano, v pořádku,“ vymáčknu ze sebe a donutím se tvářit neutrálně. Vytáhnu fotoaparát z brašny, ale popruh se chvěje, jak se mi třese ruka.

Pauline to sleduje, pak pozvedne obočí. „Mno, tak se pojďme podívat, co máte,“ pronese a ustoupí zpátky do kanceláře. Posadím se na židli, zatímco ona se protáhne kolem hranatého stolu do svého síťovaného křesla. Natáhne ke mně ruku.

Zahledím se na ni – nejen proto, že každý můj pohyb zpomalují dozvuky prožitého šoku, ale také mi běží hlavou, že kdybych s fotografováním teprve začínala, mohla bych klidně jen vytáhnout z foťáku paměťovou kartu a podat jí ji. Ve snaze potěšit

chleboďárce bych si vůbec neuvědomila, že si může celý obsah karty jednoduše během tří kliknutí překopírovat do svého počítače.

Namísto toho vytáhnu svůj notebook. Je ještě starší než mé auto, jeho tvrdý šedý kryt zdobí mnohé škrábance a nálepky z doby, kdy jsem chtěla zapadnout ve studentském městečku. Přes uštípnutý rožek dokonce prosvítá hardware. Zasunu paměťovou kartu do slotu. Na obrazovce se objeví změť nadšených obličejů.

„To vypadá skvěle,“ pronese Pauline. „Můžu?“ Přesune ukazováček k touchpadu a já přikývnu. Projíždí si fotografie a spokojeně pobrukuje. *Mm. Hmm. Mm.* „Beru prvních padesát. Pěkná práce.“

„Jen padesát? Udělala jsem přes tři stovky fotek. Nechcete si prohlédnout ten zbytek?“

Zavrtí hlavou. „Potřebuji jich jen pár do sekce Místní události. Padesát fotek dělá padesát dolarů – jak jsme se včera domluvily,“ dodá, když vidí, jak jsem zaražená. „Dobře.“ Zjevně není jiné cesty, a tak se snažím dostat do klidu a tvářit se neutrálně. Chce se mi zmizet, křičet a utéct pryč z tohoto města, ale taky potřebuji, aby se *Post* stal mým klientem.

„V pořádku,“ potvrdím naši dohodu a zadívám se na Pauliny bíle nalakované nehty. „Díky za váš čas. Kde si můžu zvednout šek?“

Pauline nic neříká. Prohlíží si můj notebook a pohledem naráží na uštípnutý roh. Pak zvedne silně nalíčené řasy a podívá se na mě. „Co dalšího máte?“

Zaváhám. Ve složce Nedávné mám už jen portréty středškolských studentů. Přejdu proto k jiné složce, otevřu ji a objeví se fotky pivovaru a Peteyho – jehož obrázky by mohly vzhledem k tomu vzkazu, který jsem našla pod stěračem, znamenat mnohem víc než jen nějakou fixaci na plyšovou hračku v důsledku posttraumatické stresové poruchy.

V širokoúhlém záběru na začátku série je jasně patrné jméno pivovaru – Velký požár – natištěné na skleněné výplni vstupních

dveří. Okamžitě mi v hlavě naskočí část vzkazu: *Ve Velkém požáru zmáčkli spoušť*. Kousnu se do tváře a sleduju Pauline, jak prochází fotky exteriéru a pak ty, které jsem nafotila uvnitř. Mít tak stálého klienta, mohla bych si udělat malou finanční rezervu. Našetřit si, abych mohla začít nanovo. Prostě odejít. Přestěhovat se do Seattlu nebo třeba do Vancouveru. Kanadáné jsou prý milí.

„Tyhle jsou ze včerejška, ten pivovar na Čtvrté,“ pronesu. „Nevím, k čemu by vám ty fotky mohly být, ale pokud třeba děláte něco o místních podnicích, tak by-“ Pauline pozvedne ruku. „Hej, Eliote, pojď sem!“ zakřičí ze dveří. Objeví se starší muž, tak padesátník, štíhlý, v modré bavlněné košili a džínách. Upraví si brýle v kovových rámečcích, které mu sedí níž na výrazném nose.

„Pivovar Velký požár, to je ten, o kterém jsi zrovna slyšel v rádiu, ne?“ zeptá se Pauline. Jako dítě jsem byla obklopená ženami, které se hrbily před jediným mužem, se kterým jsem se setkala – nikdy nedávaly příkazy, jen se sklopeným zrakem přijímaly ty, které vydal Chat. *Hodné holčičky dělají to, co jim řekne muž. Tak zůstanou naživu*, šeptala mi matka každý den do ucha. Elliot přikývne. „Jo. Máš k tomu něco?“

Pauline si oblízne rty. „Tahle fotografka – Claire – tam včera byla. Vyfotila vstup, vnitřní prostory i všechny, kdo si tam odpoledne dávali pivko.“ Elliotovi spadne brada. Obrátí se ke mně. „Policie tam asi před deseti minutami svolávala auta. Našli tam mrtvolu. Pravděpodobně tam v noci nebo pozdě odpoledne někoho zabili.“ Pauline se nakloní a v očích jí zajiskří. „Kupuju všechny fotky, které jste tam udělala.“

„Všechny? Bude jich tak kolem stovky.“

„Přesně tak. Použijeme je v zítřejším tištěném vydání a na našem internetovém kanálu. Kdybychom zase potřebovali fotografa, ozvu se vám.“

„Já... v pořádku.“ Obě se postavíme a já znovu přikývnu. Mám chuť si hlasitě zavýsknout. Když pak venku na ulici žmoulám v ruce čerstvý šek od *Postu*, vytáhnu z kapsy anonymní vzkaz. Tučňák Petey, nedílná součást mého dětství, seděl před pi-

vovarem, ve kterém byla spáchána vražda. Ve vzkazu se píše, že ve Velkém požáru zmáčkli spoušť. „Spoušť“ se může vztahovat k mému fotoaparátu, ale také ke zbrani. Měl snad Petey upoutat mou pozornost, vtáhnout mě dovnitř do budovy?

Mé oči se zastaví na předposlední řádce: *Zjistí, koho nejvíc obdivuju, a tu další najdeš jako první.* Formulace, která mi prve nedávala žádný smysl, najednou získala kontext a vypadá jako jasná instrukce. Zastaví se mi dech.

Tu další najdeš jako první.

Autor vzkazu *chtěl*, abych místo činu nafotila. A pak mi poskytl stopu k dalšímu místu. Dostala jsem snad návod na vyřešení vraždy?

„Claire? Je všechno v pořádku?“ Pauline stojí vedle velkých vstupních dveří.

Srdce mi bije na poplach. Claire by přikývla. Claire by se usmála a poděkovala té ženě za to, že koupila její fotky. Neblábolila by něco o tom, že ji zřejmě pronásleduje vrah a že se jí snaží vtáhnout do nějaké zvrhlé hry na schovávanou. A navíc to není první člověk, který mě pronásleduje.

Zasunu složený list papíru zpátky do kapsy. „V pořádku,“ odpovím. „Mohla bych si tu někde v okolí koupit croissant?“

Pauline mě pošle do pekárny za rohem, od níž se naproti přes ulici vine po chodníku dlouhá fronta. Vzdychnu a svésím ramena. Chtěla jsem nějaké místo, kde bych se mohla na chvíli posadit, sníst něco máslového a zklidnit roztěkané myšlenky. Klidně bych za snídani utratila i více než dolar, když vím, že šek od *Po-stu* si můžu vyinkasovat hned zítra.

„Hej!“

Otočím se po hlase, který zní velmi rozhodně. O zeď přilehlého obchodu s oblečením se opírá mladá žena. O něco dál sedí na cihlové podezdívce nějaký pubertáči zabalení do špinavých dek a ponč. Nákupní vozíky vedle nich jsou plné plastových tašek. Jeden z kluků se sklání nad masivním kempingovým grilem, k obloze stoupají sloupečky dýmu.

„Sháníte něco?“ zeptá se mě ta žena. Zadívá se na stále ještě čerstvě vypadající spáleninu na mém předloktí a mě napadne, zda si jí nevšimla i Pauline. Vysušené platinově bílé vlasy s tmavými odrosty jí splývají na ramena. Kulatou tvář má zarudlou a zjevně není nalíčená. Jedinou náповědou, že se jedná o holku bez domova, je množství děr v jejích teniskách. Prosvítající červené ponožky vytvářejí prazvláštní vzor.

„No, jo. Nevíte, jestli tu někde není pekárna, která by nebyla narvaná k prasknutí...“

„Nemluvím o jídle, bejby. Něco jiného...?“ skočí mi do řeči a ušklíbne se. Znovu se zadívá na mé předloktí a pak své tmavě modré oči zabodne do mých. Naproti přes ulici chodí lidé zahledění do mobilů, nebo si spolu povídají, a zjevně vůbec netuší, že se hned naproti prodávají drogy.

„Aha. Ne. Díky.“

Žena pokrčí rameny a štíhlé ruce zarazí do kapes pracovních kalhot. „Jak je libo. Když změníte názor, ptejte se na Giu.“

Bez jídla či jakékoliv jiné útěchy, která by potlačila citlivost čerstvé jizvy, reagující i na sebemenší závan svěžího vzduchu, spěchám zpátky k autu. Vklouznu na sedadlo řidiče. Zadívám se na čelní sklo, na kterém tentokrát není žádná další výhrůžka či náповěda, a mám pocit, jako by se vysmívalo všem mým nadějím, s nimiž jsem se sem stěhovala – kdykoliv si myslím, že by se život mohl konečně odvíjet podle mých představ, ukáže se, že má minulost se mnou ještě nemá vyřízené účty.

Tři

TEHDY

Sestry jsou absolutně nejhorší. Vezmou vám vaši oblíbenou knížku, nosí vaše nejlepší šortky a sedí v rohu sklepa, který byl odjakživa vaším rohem – dávno před tím, než odešla máma Nora, a před tím, než máma Bethel opustila tento svět. Máma Rosemary říká, že máma Bethel odešla do nebe, kde místnosti nemají zdi a stropy jsou průhledné, kde se klimatizaci říká „vítr“. To máma Nora odešla před pár lety ven. Možná že venek a nebe jsou totéž?

Řekla jsem o tom Twin a ona na to, že *žádný venek neexistuje, jo*. Máma Rosemary se pak usmála a vysvětlila mi, co znamená slovo metafora. Než ji sebral ten muž, byla docela inteligentní. Sestry by měly být jako kamarádky a měly by pro sebe být vším, měly by sdílet svá tajemství – ale my žádná tajemství nemáme. Ve sklepe se dvěma místnostmi to ani není možné. Pamatuju si, že jednou, když mi bylo šest, jsem se pokusila za neckami ukrýt kousek toastu zabaleného v zínce a Sweet Lily ho našla během několika minut. Pak se jím málem zalkla a já jsem dostala vy-nadáno.

Sestry mají udržet tajemství, ale Sweet Lily asi ještě byla malá, než aby si to uvědomila. Ale jakou omluvu má Twin, to fakt nevím.

Někdy sestry nejsou až tak špatné. Všechny tři si rády stavíme hrady a svádíme bitvy. Vždycky chci hrát krále, ale Twin mi to nedovolí – králem je vždycky ona a já musím být královnou nebo rytířem. Tyhle role se mi líbí, ale aspoň jednou bych chtěla být králem. Když o tom řeknu mámě Rosemary, odpoví: *A nechtěly bychom to všechny?* Nevím, co tím myslí. Jednou jsem se jí zeptala, jestli bychom nemohly mít bratra, a máma Rosemary se hrozně naštvála. *Na něco takového ani nemysli!* křičela. A pak se rozplakala. Cítila jsem se pak opravdu hrozně a zaplavily mě výčitky svědomí, tak jako *Annu ze Zeleného domu*, když omylem přiměla svou kamarádku Dianu vypít místo malinové šťávy víno.

Takže žádní bratři. Jen sestry – dvě. Když jsme ještě byly malé, tak bylo ve sklepě docela dost místa. Ale teď už nemůžu udělat krok, aniž bych do někoho nenarazila. „Sedíš na mém místě.“ Stojím, ruce mám opřené v bok, jak to dělávala máma Nora, a mířím na Twin. V jedné z místností máme plastové krabice na uskladnění věcí a stůl se čtyřmi židlemi a necky a ledničku a na zdi sklápěcí postel. V rohu leží nočník. Zdi jsou ozdobené obrázky, které jsme nakreslily se Sweet Lily. Máma Rosemary vždycky říká, že *jsme tu nacpané jako sardinky v plechovce*, takže si nemůžeme dovolit, aby někdo někoho podsedl. „Uhni,“ řeknu znovu Twin.

Vzhledne od Game Boye, na kterém hraje nějakou hru. Mario skáče z potrubí na potrubí a ona se na něj soustředí, jako by některá z nás měla narozeniny a ona si chránila svůj kousek dortu. Z koutku úst jí trčí špička růžového jazyka. „Co?“

„Sedíš na mém místě.“

Není to moje dvojče, ale všechny mámy nám takhle říkají a dodávají, že jsme *irská dvojčata*, protože jsme se narodily ve stejném roce. Slovo „irský“ označuje lidi z Irska, což je jiná část světa, která existuje v knihách. Máma Rosemary má černé vlasy a v některé z našich knih by pocházela z Číny, kdyby tedy nebyla z místa, které se jmenuje Boys-y. Jsme si s Twin podobné, protože máma Nora má taky černé vlasy. Máma Nora by byla z místa

zvaného Indie, odtamtud je i Mauglí. Máma Bethel má žluté vlasy a nažloutlou kůži a nikdo neví, odkud by mohla být. Twin a já jsme byly i stejně vysoké, dokud kousek nepovyrostla.

Twin vykopne nohu proti mé holeni, ale netrefí se. „Nech mě.“ Natáhne se a štípne mě do kolene.

„Au! Mámo Rosemary!“

„Holky, nebijte se, prosím. Na něčem pracuju a potřebuju, abyste byly hodné. Ano?“

„Ano, mámo Rosemary,“ odpovíme sjedním hlasem.

„Hodné holky. O čem jsme to předtím mluvily? Co je dnes za den?“

„Den útěku,“ odpovíme s vykulenýma očima. Pořád tak úplně nevíme, co to znamená. Máma Rosemary je už několik dní nesoustředěná, mluví sama se sebou, něco si píše, pak to roztrhá na kousíčky a spláchne do záchodu. Pak jde do ložnice a je úplně potichu. Zírá do zdi, po tvářích jí tečou slzy, ale když na ni promluví, nic neříká. To pak vím, že je na temném místě a že ji mám nechat být. Někdy si k ní mlčky přisedne Twin. Myslím, že tohle se mámě líbí.

„Mámo Rose?“ pípne Sweet Lily. Jsou jí tři roky a není o moc větší než novorozeně. Máma Rosemary se k ní tak i chová. „Co je útěk?“

„Co znamená slovo útěk. Znamená to, že odsud půjdeme pryč, miláčku.“ Máma Rosemary zvedne hubenýma rukama naši nejmenší a točí se s ní dokola, dokud se obličej Sweet Lily neroztáhne do úsměvu, který máme všechny tak rády. Moc často se to nestává, ale když ano, tak všechny přestaneme dělat, cokoliv zrovna děláme, a společně se radujeme. Mé sestry, já a máma Rosemary.

Máma Rosemary postaví Sweet Lily zpátky na podlahu a dotkne se prstem špičky jejího nosu. „Útěk, má milá, znamená, že budeme na svobodě.“

Čtyři

Při zajíždění do parkovacího boxu v našem bytovém komplexu mě těsně mine auto vyjíždějící ven. Když se na sebe s řidičem podíváme, zatváří se, jako bych snad udělala něco špatně.

Zaparkuju na jednom z nekrytých míst, která jsou zdarma, a zadívám se ke vjezdu, zda není v dohledu nějaký další agresivní řidič, který by se snažil rychle procpat tím úzkým prostorem. Někdo by třeba mohl ve spěchu přejet trs pivoněk rostoucích na rohu nebo někdo jiný by mohl mít chuť nepozorovaně proklouznout do mé blízkosti. Rozhlížím se. Čekám, až se zase uklidním a budu se cítit v bezpečí. Dříve než zjistí, kde přesně bydlím a jak se ke mně dostanou, zatímco budu spát.

Přestaň s tím. Nikdo si pro tebe nepřijde. Na tom lístku byl odkaz na místo v Portlandu a nikdo se přece nebude namáhat a jezdit někam na předměstí, aby mě vystrašil.

Paranoiou trpím v podstatě bez přestávky od svých dvacetin, tedy od stejného věku, ve kterém byla unesena Rosemary. Ale zatímco Rosemary si až do onoho dne v roce 1989 žila bezstarostně, já jsem zažila prvního stalkera už v patnácti. Byl to někdo, kdo chtěl *vidět Chatovo dědictví*. Tedy soudě podle vzkazu, který mi vsunul do školní skříňky.

Popadnu batoh, tašku s notebookem a brašnu s fotoaparátem a vysoukám se z auta. Dávám pozor, abych neútkla do elegantního, čerstvě naleštěného sedanu vedle mě. Když se blížím ke

svému bytu v prvním patře, ozvou se za mnou něčí kroky. Rychle se otočím, abych byla k útočníkovi čelem.

„Claire. Jsem tak rád, že jsem vás zastihl.“ Správce domu, Derry Landry, na mě hledí a ve tváři se mu zrcadlí pocit sebeuspokojení. Blond vlasy, kterými prosvítá ranní slunce, vytvářejí kolem jeho hlavy jakousi svatozář. „Včera jste tak spěchala, že jsem se vás ani nestihl zeptat na doplatek kauce.“

„Ano, pravda, omlouvám se.“ Pověším si foťák na krk. „Zítřka si vyberu šek a budu mít sto padesát. Těch chybějících padesát dolarů bych měla mít už brzy.“

Jestli mi *Portland Post* dohodí nějakou další práci, nemusela bych si půjčovat od Jenessy.

„Sto dolarů. Kancelář správy vám naučtovala padesát dolarů za prodlení s platbou,“ pronese suše.

„No tohle... to vypadá jako... zvýšení o třicet tři procenta.“

Derry nehne brvou, jako bych dlužila peníze jeho babičce. „To není můj problém.“

Přistoupí ke mně a chytne mě za loket. „Víte, když jste se přistěhovala, Claire, byl jsem nadšený. Říkal jsem si, že bude fajn mít tady nějakou mladou krev.“ Jeho šedé oči v odstínu popelnic na směsný odpad se do mě doslova vpíjí. Nahne se dopředu a využije své výškové převahy, aby odclonil slunce. Jeho zastíněný obličej teď vypadá ještě agresivněji a já si říkám, zda náhodou nemá náhradní klíč od mého bytu. Nebo kancelář správy.

Ustoupím dál do chodby pokryté kobercem. „Můžete se spolehnout, že pro vás budu mít těch sto dolarů.“

„Kdy?“ zeptá se a znovu se ke mně přiblíží. Z jeho dechu je cítit mléko, jako by zrovna dojedl müsli. Odvrátím se a zápasím s klíči.

„Hodně brzy. A děkuji, že jste mě upozornil na to penále.“ Zavřu za sebou dveře a zasunu západku. Sleduju ho kukátkem. Chvilí zůstává stát na místě a nesrozumitelně hudruje. Pak si dlaní přejeďe přes temeno hlavy, zaváhá a pozvedne pěst, aby mi zabušil na dveře. Nakonec však mizí z dohledu směrem k parkovišti.

Otočím se zády ke dveřím a opřu se o chladné dřevěné křídlo. Naproti přes pokoj září digitální hodiny na displeji pečící trouby: je sotva jedenáct. Odlepím se ode dveří a odložím věci na pohovku. Taška na notebook je stará, kůže popraskaná, ale hliníkový štítek pod rukojetí září, jako by na něj nechala Rosemary vyrýt mé iniciály teprve včera – *MCM*. Dárek k šestnáctým narozeninám mě měl provázet studiem na vysoké škole, ale ten plán (stejně jako iniciály) dlouho nevydržel. Rychlým pohledem se ujistím, že byt je ve stavu, v jakém jsem ho opustila: miska leží na kachličkami obložené zásuvkové skřínce v kuchyňském koutku a vedle ní vykukuje okoralý kousek toastu, peřiny na dvojlůžku jsou zmuchlané a téměř padají z rohu postele a široký konferenční stůl, který jsem zachránila na inzertním webu, slouží jako centrální kus nábytku. Plochá televize – jediný luxus, který jsem si dovolila díky penězům ušetřeným z jednoho portrétního focení před pár lety – zaujímá výsostnou pozici na obrácené bedně na zeleninu.

Naleju si z kohoutku sklenici vody a pak se projdu po místnosti. Je o něco lepší než ta poslední krabice od bot, v níž jsem bydlela. Její hlavní předností je výhled, který se bohužel ukrývá za staženými žaluziemi. Bez nich by mohl kdokoliv vidět dovnitř. Za parkovištěm se rozprostírá otevřená krajina vedoucí k hustému lesu přírodní rezervace – pohled na neobydlený prostor je tím nejlepším způsobem jak zakončit den. Přístup k fotogenické, idylické scénérii je hlavním důvodem, proč jsem zůstala v Oregonu a přestěhovala se do Portlandu. Když pozdě večer utichne provoz na parkovišti a na ulici už není moc lidí, zhasnu světla, vytáhnu žaluzie a dívám se na stromy zalité měsíčním světlem.

Když se venku ozvou hlasy, instinktivně ztuhnu. Vzkaz na papíře složeném v mé kapse jako by začal pulzovat a dával mi na vědomí, že můj krátký oddech je u konce. Vytáhnu ho z kapsy.

Ve Velkém požáru zmáčkli poušť.

Vytáhnu si z tašky notebook a začnu projíždět internet. *Portland News* přišly s článkem o pěti nejlepších místech v zemi pro život. Po zadání slov *vražda Portland* vyjedou články o domácích

střelbách. Jedině na webu *Portland Post* je informace o pravděpodobné vraždě v pivovaru Velký požár. Příběh je proložen fotkami, které jsem včera pořídila.

Když vidím svou práci v jednom z hlavních deníků, zaplaví mne pocit vzrušení, ale hned vzápětí ho převáží úzkost, která mě nutí k zamyšlení. Někdo to zařídil tak, abych ty snímky vyfotila. Ale byl to posedlý Chetův fanoušek, nebo nějaký nebezpečnější stalker? *Uvidíme se brzy*, Missy by mohla být výhrůžka znamenající víc než jen to, že mě odhalí. Nebo snad autor vzkazu zavraždil onoho člověka v pivovaru?

Podle článku z *Postu*, který napsal Oz Trainor, byla obětí místní exotická tanečnice. Byla zaměstnaná v mnoha portlandských striptýzových klubech a od minulého týdne ji vedli jako pohřešovanou. Podle údajů na internetu byl článek publikován před nějakými třiceti minutami a v posledním odstavci se uvádí, že jakmile získají další informace, budou ho aktualizovat.

Co ta žena, ta tanečnice, udělala, že si zasloužila zemřít? O tom stručná zpráva nehovoří. Tělo našli ve sklepě pivovaru. Příčina smrti zatím není známá a v článku se ani nepíše, zda k vraždě došlo tam, nebo bylo tělo po smrti přemístěno.

A co je nejdůležitější: vzhledem ke vzkazu, který jsem dneska obdržela, co má ta žena společného se mnou?

Zjistí, koho nejvíce obdivuju, a tu další najdeš jako první.

Najednou mám hlavu plnou otázek, a tak otevírám další okno v prohlížeči. Zadávám slova *Portland pivovary* a vyjede mi spousta odkazů – tipy na místní oblíbené podniky, seznam deseti nejlepších a národní statistiky počtu pivovarů na hlavu.

Dvacet let. Dvacet piv. Nesou jména lídrů.

Klíčová slova *Portland pivovar lídr jména* mi nabídnou opět nekonečné množství odkazů, takže místo naděje se cítím naprosto ztracená. Poznám si adresy tří pivovarů, u kterých mám pocit, že nějakým způsobem sedí: McHaleův pivovar, Pivovar Patriot a Pivovar Bridge City; všechny mají na svých webech seznamy piv pojmenovaných po skutečných lidech.

Kliknu zpátky na hlavní stránku *Portland Postu* a znovu ji načtu. U článku o vraždě ve Velkém požáru se neobjevilo nic nového. Od okamžiku, kdy jsem zamkla na zástrčku, už uplynuly dvě hodiny.

Každý, kdo má přístup k internetu, už mohl vydolovat mou fotku, kde jako dítě stojím před nemocnicí a tisknu k sobě Pe-teyho. Autor toho vzkazu musel vědět, že si ho před vchodem do pivovaru všimnu a zastavím. A navíc, ta hračka byla stará, špinavější než moje – protože Rosemary byla ohledně udržování pořádku v podzemí opravdu neoblomná – a mohla tam dřepět dny nebo i týdny. Znovu načtu stránku. Žádné novinky.

Z parkoviště před mým oknem se ozve ženský smích a já sebou trhnu.

Nemůžu tady jen sedět a očekávat, že se pod mými dveřmi objeví nějaká další výhrůžka, že mě v noci probudí zvuk naznačující, že nějaké zručné mozolnaté ruce otevírají mé okno. Popadnu klíče a seznam pivovarů a zamírím ven. Krátký pohled kukátkem mi potvrdí, že se v chodbě nikdo neskrývá.

Cesta zpátky do Portlandu uteče jako voda. Většina řidičů se drží vpravo a nechá mě těch deset mil projet v klidu, aniž bych si plně uvědomila, co to vlastně dělám. Modré uniformy proudí do pivovaru Velký požár a zase z něho vybíhají. Naproti přes ulici se tísní dav lidí, kterým žlutá policejní páska ohraničující blok domů znemožnila přístup k zaparkovaným autům. Odstavím auto v další ulici směrem na jih. Jednoduchá cihlová budova pivovaru je umístěna v části města přezdívané Perla – mezi Portlandany panuje domněnka, že navzdory nevábnému vzhledu této čtvrti tu je určitě někde ukrytý poklad. Když sleduju výkonnou moc s nápisem Forezní tým na některých bundách, jak překračuje práh domu, připadá mi ta ironie už trochu přes čáru.

Trojice pubertáků stojí na rohu a sleduje dění. Jeden z nich svírá spací pytel a má na sobě mikinu s retro vzorem Myšáka Mickeyho z devadesátých let – je stejná jako ta, kterou jsem kdy si nosila já. Cuknu sebou a vykročím směrem ke skupince, když